

DOMBOS KRISZTINA

Nagyapám elment...

Novemberi köd, szorító hideg. Józan vagyok.
A csend beterít, távol a kint és messzi a bent.
Szilárd a rend.
Mesterien munkált zömök bútordarabok,
s a selymesre polírozott felületek alatt:
kacsaringók, szövvények, indák.
Múltunk intarziái.

Szerettem a véső pengéjének engedelmeskedő
faháncsok hasadását, a gyalu szelte kunkorodó
foszlányok perdülését, a napfényben cikázó
apró faszemcsék táncát, az élő fa átmelegítő illatát.

Nem szerettem a lakk terjedését az anyagon, a térben
– egy záruló világ. Még félem e műt,
de orromban a por,
allergia-tesztem pozitív.

négyzetek

a kis kerti tó jegén át
piszkos fehérén felsejlik
valami talán a télelőből

bizonytalan gondolattal siklom
a kimerevített kép felé,
decemberi sétatáink talán

a télelő illata, a friss havon táncoló
fény, a szél piros csípése egy üveglap alatt

mély a csend, amibe zártál
beleszédülök a homályba
négyzethálók határolják a teret

ha kimozdulna e vonzásból tekintetem
megmenekülhetek

sétáink árnyak sétái voltak, a beszélgetések
nem-beszélgetések – a négyszögek üres formák
két egymásnak fordított tükör árulásai,
csak a frissen behavazott tó valódi

NYÍRSÉG 1937